

In memoriam

Dr. fra Stjepan Vučemilo

(Lučane, 23. 12. 1929.- Zagreb, 20. 6. 1996.)

23. prosinca 1929. godine rođen je u selu Lučanima u Sinjskoj župi dječak imenom Božo Vučemilo. Poznajemo ga kao fra Stjepana, po imenu što ga je na uspomenu očinske kuće obukao zajedno s franjevačkim odijelom uoči svog šesnaestog rođendana tj. 22. prosinca burne 1945. godine. Datumi u ljudskom vijeku zacijelo nisu bez ikakva značenja. Ima nekakve razlike i u tome jesmo li se probudili u život zajedno s izlaskom sunca ili smo kao sišli s neba s bijelim pahuljicama snijega što znaju oživjeti lučanske brežuljke dječjim i smijehom i plačem.

Fra Stjepan je rođen pred Božićno slavlje, kad je Sunce ponovno počelo rasti, a kucaj je njegova srca utihnuo u Božjem miru početkom ljeta, kada je zemlja okrenula suncu drugi obraz svojega lica. Rođenje mu je povezano s božićnom milinom, a tijelo mu vraćeno zemlji u slavlju Ivana Krstitelja, koji reče za sebe kako treba da se umanjuje, a On da raste.

Svojom skromnošću i kršćanskim osvjedočenjem za sebe je to govorio i fra Stjepan. Svoju je svećeničku i redovničku službu shvatio kao dar, koji je primio da bi se u njemu prinio Onomu od koga je pozvan i darovan. Svečane je zavjete položio na svetkovinu svetoga Franje u mjestu gdje je i završio svoj životni hod. Tu je zaređen i za svećenika, a mladu je misu proslavio pod okriljem Sinjske pomoćnice, u vrijeme kad u vrtu počinje nicati sjemenje i šuma se počinje prekrivati zelenom koprenom.

Osim što je bio dugogodišnji profesor kanonskog prava na našoj Teologiji u Makarskoj (1959.-1977. uz kraće prekide), obnašao je niz odgovornih službi na razini Provincije i čitavoga Reda. Bio je tajnik i vikar provincije, provincijal, generalni vizitator u slovenskoj i zadarskoj provinciji, generalni tajnik Reda u Rimu.

A sve je to činio, kako je istaknuto nad njegovim odrom, uredno, pedantno, savjesno, strpljivo i u istinskoj ljubavi.

Ipak bih se od svih tih službi osvrnuo na jednu koja je nesvakidašnja i potiče na razmišljanje o uronjenosti čovjeka u svoga Stvoritelja. U posljednjim godinama svoga zemaljskog druženja s ljudima fra Stjepan je obavljao službu vicepostulatora u kauzi Sluge Božjega fra Ante Antića. I

kad zbog bolesti više nije mogao obavljati svakodnevne poslove, koje je nalagala služba, fra Stjepan je u služenje i rad pretvorio svoju patnju i ustrajnu molitvu.

I danas poslije njegove smrti još bolje prepoznajemo u kolikoj je mjeri zahvatio konopce ljubavi, koji vežu ovu i onu stranu rijeke. Ta se ljubav očitovala i u brizi da se fra Ante Antić uzdigne na čast oltara. Velika je stvar kad se netko čitavim svojim životom zauzima za to da se njegov bližnji proglasi svecem. Ta nije baš uobičajeno da čovjeka s kojim živimo pod istim krovom smatramo svecem. Još je i veća rijetkost da učenik smatra svecem svojega učitelja, odnosno bogoslov magistra, a fra Stjepan i Sluga Božji fra Ante Antić su živjeli baš u takovu odnosu.

Zacijelo je jedna od tajni bratske ljubavi radost zbog dobra što ga Bog u drugome i preko drugoga čini. Svetac je onaj čovjek koji postaje toliko proziran da se kroza nj vidi sama Istina i Ljubav koja ga je stvorila, ali je dakako potrebno i čisto srce onoga koji će svojim pogledom moći prozrijeti u tu prozirnost. Stoga je vrijedno ukazivati na te Ljudske posude uronjene u Božje more.

Drago nam je što smo u svojoj sredini imali takva čovjeka koji je u drugima prepoznavao Božji dar i tomu se radovao. Ne možemo reći da je taj dar odjednom nestao. Dok fra Stjepanovo tijelo, s tjelesima mnoge braće, podno Sinjske tvrđave čeka Dan Dolaska, na njihovoj grobnici neizbrisivim tragom Kristove pobjede stoji slovo *Fratribus resurrecturis - Braći koja će uskrsnuti*.

fra Domagoj Runje